

1. BÖLÜM

BÖYLE DE OLMAZ KI

“İsrar etme Doruk! Söylemeyeceğim!”

Doruk ve Ceren, dershanenin önündeydiler. Kursun bitmesine daha üç saat vardı.

“Çılgınlık yapmak benim işim Ceren! Sen çalışkansın.”

“Ben sana çılgınlık yapacağım dedim mi? Hayatımı değiştirmeye karar verdim sadece.”

İşte Doruk’un çılgınlık dediği tam da buydu. Hayatını değiştirmek... Onun tanıdığı Ceren, görevlerini harfiyen yerine getirirdi.

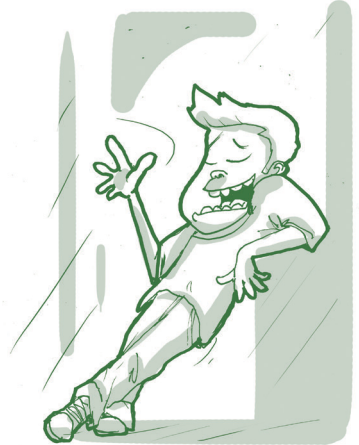
“Birlikte değiştirelim o zaman.”

“Sen bilgisayar oyunlarını bırakabilir misin Doruk?”

Doruk hiç düşünmeden yanıtladı:

“Olanaksız!”

Ceren sadece gülümsedi ve “Hadi hoşça kal,” dedi.

Üç beş adım atmıştı ki Doruk seslenince arkasına döndü.

“Çantanda ne var?”

Ceren, daha önce kursa hiç sırtında böyle büyük bir çanta ile gelmemiştir. Ona bakılırsa daha önce hiç kurstan üç saat erken de çıkmamıştır. Yanıt vermek yerine arkadaşına el sallayıp yoluna devam etti. Hayatını değiştirmeye gidiyordu. Çok iyi biliyordu ki eve vardığında, sitenin park yerinde eski, lacivert bir kamyonet olacaktı. Bizimora'nın, yani babaannesinin yaşadığı yerin kamyoneti...

Ceren'in Doruk'la vedalaşmasının üzerinden yaklaşık bir buçuk saat geçmişti. On beş dakika öncesine kadar Ceren'in oturduğu sitenin otoparkında bekleyen lacivert kamyonet Bizimora'ya dönüyordu. Kamyoneti kullanan Nuh, kendi kendine konuşmayı çok severdi. Her ay olduğu gibi alışveriş yapmış ve Ceren'in annesiyle babasını ziyaret etmişti. Nuh, şehri her gördüğünde Bizimora'da yaşamın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark eder, zaten heyecanlı bir insanken, dönüş yolunda iyiden iyiye çöşmüş olurdu. Karşısında biri varmış gibi bağıra bağıra anlatıyordu:

“Bak Keşif kardeş, darılma ama hiç doğru yapmıyorsun! Hadi Bizimora’ya gelip yerleşmiyorsun; hiç değilse tatillerde uğrasana!”

Keşif Bey, Ceren’in babasıydı.

“Sen gelemiyorsan karını, kızını gönder! Karını da gönderemiyorsan yalnız kızını gönder. Çocuk solucan gibi... Şöyle kucaklayıp bir seveyim desen kırılacak. Yok vallahi yok, senin gibi okumuş bir adamın daha akıllı olmasını beklendim.”

Ona göre dünyanın en akıllı insanı Kimya Nine’ydi. Kimya Nine, Ceren’in babaannesiydi. Herkes onu dinleseydi hiç sorun kalmazdı.

“Bak Başkan, ben sana bir akıl vereyim ama iyi dinle!”

Şimdi de belediye başkanı ile, yani Doruk’un babasıyla konuşuyordu:

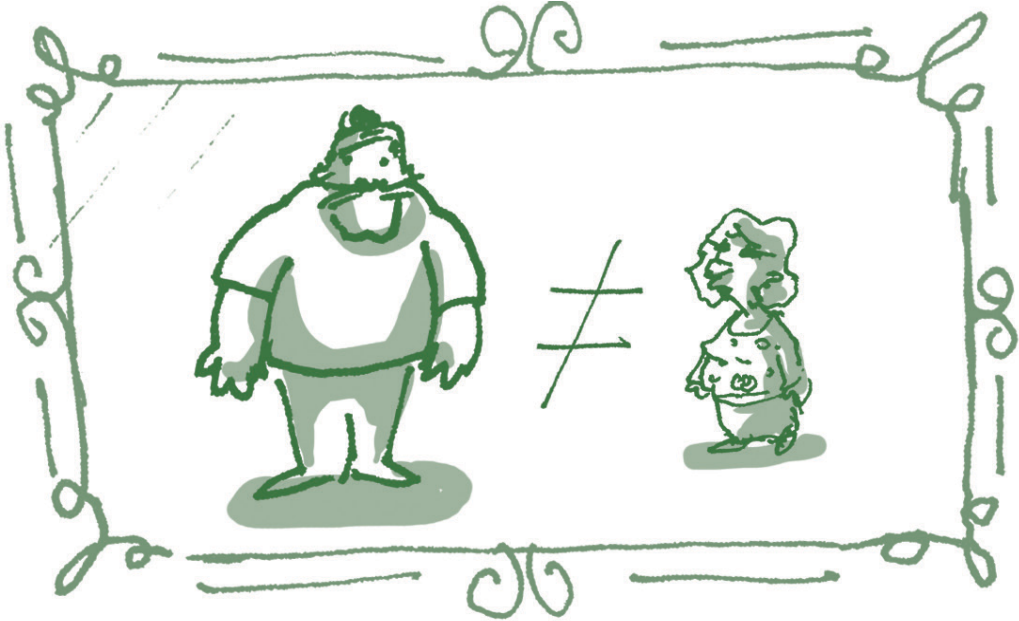
“Sen şimdi başkanım diye her şeyi biliyorum zannediyorsundur ama belki de öyle değildir. Misal: Yerküre yüzeyinin %71’i sudur; biliyor musun? Ben biliyorum. Kara ve denizlerden sürekli buharlaşan su, bir yandan da yağışlarla geri döner. Bunu da biliyorum. Yağışlarla yeryüzüne düşen su, buharlaşarak yeryüzünden ayrılan suyu dengelemektedir. Bunları belki sen de biliyorsun ama bu diyeceğimden haberin var mı? İnsanlar doğaya zarar vermediği sürece doğadaki su dengesi korunur. Yaa... Bundan haberin yok değil mi? Var mı? Hadi ya... Madem öyle niye bilmez gibi davranıyorsun? İnsanlara başkanlık ediyorsun da niye ‘Azıcık akıllı olun, doğaya böyle eziyet etmeyin!’ diye tembihlemiyorsun.”

Başkan'ın cevap vermesini bekliyormuş gibi bir süre sustu.
“Sen beni dinle, atla Kimya Nine'ye gel! Kimya Nine, ben bir halttır yedim, başkan oldum ama bu işi beceremiyorum. Bana bir akıl ver de şu şehir hepten helak olmasın! Aynı böyle de; o da sana anlatsın.”

Nuh belediye başkanı ile sohbeta daldığından önündeki hendeği görmedi. Kamyonet zıplayınca Nuh'un ödü koptu.

“Yol! Yol! Akıllı ol azıcık canım! Kırılacak yük taşımamam hadi neyse...”

Yarım saat sonra Nuh Bizimora'ya gelmişti. Köy evine benzeyen küçük yapılar, çatılardaki yel değirmenleri, derede akan suyun önündeki çarklar... Bunların hepsini bir arada Bizimora'dan başka bir yerde görmek mümkün değildir. Nuh kamyoneti kiler gibi kullandıkları yapının önüne çekti. Motor sesine karısı çıkmıştı. Karısı bütün özellikleri ile Nuh'un zıddıydı. Nuh çok iriydi, karısı ufacık... Nuh

koyu esmerdi, karısı bembeyaz... Nuh çok konuşurdu, karısı mecbur kalmadıkça konuşmazdı. Nuh erkekti, karısı kadın...

Nuh hemen arabadan atladı.

“Hoş bulduk hoş bulduk,” diyerek sarıldığı karısını yanaklarından öptü.

Zeynep utangaçça gülümseyerek itti onu. Kimya Nine de çıktı içeriden.

“Aldın mı her şeyi?”

“Bir tamam, eksiksiz Abla!”

Zeynep, kasayı açmak için kamyonetin arkasına yürüdü. Kimya Nine de kamyonete doğru geliyordu. Zeynep kasanın kapağını açar açmaz çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Neredeyse düşecekti. Nuh ona doğru koşarken bağırıyordu:

“Ne oldu kız? Ne oldu?”

Kimya Nine ise her zamanki gibi sakindi. Herhalde Nuh aldıklarını yolda kırmıştı ama bunun için bu kadar korkmaya gerek yoktu. Nuh, kamyonetin arkasına Kimya Nine’den önce ulaştı ve sadece bir tek ses çıkartabildi:

“Aaaaa!”

Kimya Nine de meraklanmıştı. Adımlarını hızlandırdı. Nuh’la Zeynep’in yanına ulaştığında o da şaşkınlar arasına katıldı.

“Merhaba babaanne!”

Kavanozların arasına minik bir kedi gibi yerleşmiş olan Ceren’di bunu söyleyen. Kimya Nine ne diyeceğini bilemeden torununa baktı.

“Ceren!”

Ardından Nuh’a döndü. Onun da bir açıklaması yoktu.

“Arabayı çok kötü kullanıyorsun Nuh Amca. Ben olmasaydım bütün kavanozlar kırılırdı.”

Ceren bunu söylerken emekleyerek kasanın ucuna gelmişti. Kollarını Nuh’a doğru uzattı.

“Beni indirmeyecek misin?”

Nuh, Ceren’i kucaklayıp Kimya Nine’ye döndü.

“Vallahi en çok ben şaşırdım. Buraya nasıl girmiş, hiç haberim yok.”

Bir açıklama bekleyerek Ceren’e baktı.

“Nuh Amca bıraksana artık beni!”

Nuh onu kucağından yere indirdi. Ceren uzun uzun gerindi.

“Her tarafım tutulmuş.”

Bir yandan da meraklı gözlerle etrafı inceliyordu. Sonra bakışları babaannesinin üzerinde durdu. Kimya Nine de ona bakıyordu.

“Annenin babanın haberi var mı buraya geldiğinden?”

Kimya Nine sorduktan sonra fark etti sorusunun saçmalığını.

“Beni gördüğüne sevindin değil mi babaanne?”

Ceren, babaannesinin beline sarıldı.

“Gizli geldin değil mi?”

Ceren babaannesine yanıt vermek yerine, çukur yüzeyli, tencereye benzer şeye doğru koştu.

“Fen bilgisi kitabında resmini gördük biz bunun. Metal çukur ayna değil mi babaanne?”

Üç yetişkin, sanki onlar da ilk kez görmüşler gibi çukur aynanın yanına gittiler.

“Çukur ayna güneş ışınlarını topluyor, sonra üzerine koyduğun tencereye yansıtıyor. Tencerenin altında ateş yakılmış gibi oluyor.”

Ceren bu açıklamadan sonra babaannesine baktı.

“Doğru anlattım değil mi?”

Evet doğru anlatmıştı ama Kimya Nine’ye göre şu an mesele bu değildi.

“Evden mi kaçtın Ceren?”

Ceren, Nuh ve Zeynep’e döndü:

“Nuh Amca aslında güneş ışınları dünyaya sekiz dakikada geliyor. Güneş ışınları toprağı ve suyu ısıtıyor. Onlar ısınınca da etraflarındaki hava ısınmış oluyor.”

Babaannesine tam ona uygun zeki ve bilgili bir torun olduğunu göstermeye çalışıyordu. Kimya Nine ise şovdan çok da etkilenmiş görünmüyordu. Nuh ve Zeynep de öyle... Ceren birden mahzunlaştı. Babaannesine dikti gözlerini. Ağladı ağlayacaktı.

“Sen beni gördüğüne hiç sevinmedin.”

Kimya Nine’nin beyaz yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

On dakika sonra Kimya Nine'nin çalışma odasındaydılar. Burası aslında bir laboratuardı. Her yanda deney tüpleri, kavanozlar, acayip renkli acayip sıvılar vardı. Kimya Nine hiç sözünü kesmeden sonuna kadar dinlemişti torununu. Şimdi derin bir sessizliğin içindeydiler. Sessizlik Nuh'un coşkulu tepkisiyle bozuldu.

“Çocuk haklı. Vallahi de billahi de haklı.”

Kimya Nine yorum yapmadan Nuh'a baktı.

“Çok mutsuzum babaanne.”

Kimya Nine yine sesini çıkartmadı.

“Depresyundayım.”

Bu kez Kimya Nine gülümsedi. Torununun başını okşadı ve, “Ben onlarla konuşurum,” dedi.

Oğluyla gelinini kast ediyordu.

“Oraya dönmeyeceğimi söyleyeceksin değil mi?”

“Nereye dönmeyeceğini?”

“Ben artık burada kalacağım.”

“Bu olmaz,” dedi babaannesini.

Ne demek bu olmaz? Ceren tam olarak bu olsun diye evden kaçmıştı.

“Ben burada hepten kalmaya geldim babaanne. Pijamalarımı bile getirdim.”

“Pijamalarını mı,” diye sordu Nuh.

Ceren başını salladı.

“Sırt çantam kamyonette kaldı.”

“Burada kalamazsın Ceren,” dedi Kimya Nine.

“Bak iki ay kalayım, ondan sonra sen de benden hiç ayrılmak istemeyeceksin babaanne.”

“Ceren yanımda kalmanı isterim tabii, ama şimdi değil.”